

ע"פ 9100/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לעורורים פליליים
ע"פ 9100/20

כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט ד' מינץ

לפני:

פלוני המערער:

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על ההחלטה הדין בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 12.11.2020 (כב' השופטים ר' בן-יוסף, א' קלמן ברום, ש' זמיר), בתפ"ח 18725-06-19.

תאריך הישיבה: 10.11.2021 ו' בכסלו התשפ"ב

בשם המערער:עו"ד מיטל אורשלם

בשם המשיבה:עו"ד עידית פרג'ון

פסק דין

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

מנוח לפני ערעור על ההחלטה דין (תפ"ח 19-06-18725, כב' השופטים ר' בן-יוסף – אב"ד, א' קלמנברום, ש' זמיר), במסגרתה הורשע המערער בדעת רוב ארבע עבירות תקיפה הגורמת חבלה ממשית אותו ביצע כלפי אישתו (להלן: המתלוונת) (סעיפים 382(ג) ו-380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977). נקבע כי המערער סטר למטלונת עד כי נותר סימן כף ידו על לחיה (להלן: אירוע הסטרירה), שבר את אצבעה (להלן: אירוע שבירת האצבע), הכה ברגלה וגרם לה להמתומה (להלן: אירוע החבלה ברגל) ודחף והפיל אותה בתחילת 2019 (להלן: אירוע הדחיפה). על המערער נגזר עונש מאסר בפועל של 17 חודשים ו-18 ימים, מאסר על תנאי, ופיוצו למטלונת בסך 10,000 ₪. להשלמת

עמוד 1

התמונה, בהכרעת הדין המערער זוכה מעירות בגין, מעירות אויומים וכן מחלוקת מעירות התקipa בהן הנאשם.

1. המערער והמתلونנת הכוו באוקראינה ונישאו בשנת 2015. המתلونנת העתיקה את מקום מגורי מאוקראינה לישראל, כאן התגورو בני הזוג יחד עם הורי המערער, אחיו וכן עם שתי בנותיהם הפעוטות. בשלב מסוים, מערכת היחסים בין בני הזוג עלתה על שרטון ויחסיהם הפכו לעכורים.

כתב האישום מיחס לumaruer שורה של עבירות בגין, עבירות התקipa וUBEIROT AOYIMIM כלפי המתلونנת. המערער הודה כי במקורה אחד סטר למצלוננת לאחר שטירה לו וכן אישר כי מספר פעמים נאלץ להדוף אותה כאשר התפרצה או איימה עליו. פרט לכך, הוא הכחיש את כל המiosis לו בכתב האישום. לטענותו, המתلونנת העיליה עליו עלילת שוא, שכן רצה להתגרש ממנה והוא חשש שהדבר יוכל לגירושה לישראל.

הכרעת הדין משה הערעור

2. נקבע פה אחד כי מחתמת הספק, יש לזכות את המערער מעירות בגין וUBEIROT AOYIMIM בהן הנאשם. בבד, המערער הורשע בדעת רוב בחלק מעירות התקipa שייחסו לו בכתב האישום. להלן יובאו עיקרי הכרעת הדין הרלוונטיים לעבירות בהן הורשע.

דעת המיעוט, מפי אב"ד, השופט ר' בן-יוסף, אשר כתב את חוות הדעת הראשונה בהכרעת הדין, קבעה על יסוד מצאי מהימנות כי יש לזכות את המערער מחתמת הספק מכל העבירות, בכלל מעירות התקipa. עוד נקבע כי מאחר שבני הזוג תקפו איש את רעהו, הרשות המערער בלבד מהו אכיפה ברונית ולפיכך היא סותרת עקרונות של צדק והגינות משפטית. כמו כן, נקבע כי נסיבות האירועים לא הוברו באופן מספק – "יתכן שהחלות על גופה של המתلونנת נגרמו תוך כדי מאבק הדדי, אשר המערער הדף את המתلونנת בעת שתקפה אותו. דעת המיעוט אף קבעה כי למתلونנת קיים מניע להעליל על המערער, במטרה להשאר בארץ. גם התמונות שהציגו המתلونנת, המתעדות חbalot וסימני אלימות, נדחו על ידי דעת המיעוט, בנימוק כי לא ברור שהמתلونנת היא המצליחה בתמונות וכן לא ברורות הנسبות שהובילו לחbalot. זאת ועוד, מחדלי החקירה הרבים בטיק פגעו בשלמות התמונה הראיתית שעמדה בפני בית המשפט וביכולת של המערער להגן על עצמו".

דעת הרוב קבעה כי עלה בידי התביעה להוכיח חלק מעירות התקipa המפורטות בכתב האישום. נקבע על ידי השופט ש' זמיר כי הגם שניתן למצוא עדות המתلونנת פגמים, הללו נוגעים לשולי עדותה. זאת, בעוד ליבת העדות באשר לאלימות שנתקט המערער כלפייה נמצאה עקבית ומהימנה. עדות המערער נמצאה מתחמקת, מתפתחת ומגמתית ובאופן דומה, גם עדויות קרוביו משפחתו נמצאו לא אמינים. השופט זמיר התרשם לא ביקשה לציר תמונה "מוגזמת" לפיה הייתה קורבן כנوع ופסיבי לאור הדריך, אלא כי היו מקרים בהם נסתה להתנגד ולהתעמת עם המערער בשל מעשי. השופט זמיר לא התרשם כי המתلونנת ביקשה להעליל על המערער אלא כי סבלה ממעשיו זמן רב ורק כשמצאה עצמה מושלת לרחוב יחד עם בנותיה הפעוטות, נאלצה לפנות לרשות אכיפת החוק, כמפורט אחרון. על אף שהמערער ביקש לגמד את מעשיו על מנת ליטול מהם את העוקץ הפלילי, בטענה כי אף הדף את המתلونנת כאשר תקפה אותו, נקבע כי הוא קשר את עצמו למברית האירועים ולחbalot שנגרמו לה. השופט זמיר מצאה לנכון לזכות את המערער מפרטיו האישום עליהם לא העידה המתلونנת בחקירותה הראשית בבית המשפט, ולהרשיעו בפרטיו האישום עליהם העידה, הנתמכים בתמונות ובוואדתו. גם השופט א' קלמן ברום הגיעו למסקנה כי

מעשי התקיפה בוצעו, על בסיס ה喆לים המתעדים את חבלות המתלוונת, תועודה רפואית המUIDה על שבר בcpu ידה והודאת המערער כי גרם לחבלות. נקבע כי היה על המערער לדעת שהפעלת כוח כלפי אשתו תוביל לחבלות של ממש, כפי שאכן אירע.

מכאן, הורשע המערער באربע עבירות התקיפה ששפוטות דעת הרוב הסכימו כי ביצוע הוכח מעבר לספק סביר – אירוע הסטירה, אירוע שבירת האצבע, אירוע החבלה ברgel ואירוע הדחיפה.

טענות הצדדים

3. המערער סומר ידיו על דעת המיעוט, אשר זיכתה אותו מחמת הספק מכלל העבירות. דהיינו, כי מדובר בעילית שווה שהמנוע מאחוריה הוא בקשו להטייר את נישואיו למתלוונת וחששה כי תגירוש מישראל. לטעםו, גרסה שקרית ורבת סתיות, ולא קיימות ראיות נוספות לתמייה בתלוונת. זאת, שכן אין וודאות באשר לנסיבות בהן צולמו התמונות אותן הציגה המתלוונת ובאשר לזהות האדם המצולם בהן. לפיכך, המערער טוען כי לא יכול היה להזות בהcatsת המתלוונת בעת הצגת התמונות בפניו. המערער גם תולה את יהבו בטענות הגנה מן הצדק. לגיטמו, התקיימו מחדלי חקירה קשים אשר הגיעו בהגנתו. כך למשל, למרות בקשו והעובה כי מסר את הטלפון הנידד שלו לידי היחידה החקורת, לא הוציאו ממנו ומהטלפון הנידד של המתלוונת תכנים שמחקה, שלא לדבריו היה בהם כדי להוכיח את חפותו. כמו כן, המתלוונת הודהה בביצוע עבירות אלימות כלפיו, אולם לא הוועדה לדין על כך, ולפיכך התקיימה אכיפה בררנית בעניינו.

4. מנגד, גרסה המשיבה כי מדובר בערעור על ממצאים מהימנות ועובדיה, שאין מקום להטעב בהם. עדות המתלוונת, לה נמצאו חיזוקים בחומר הראיות, מעלה תמונה קשה של פגיעה פיזית מתמשכת, שהסתימה בסילוקה בחוסר כל מהבית יחד עם בנותיהם הפעוטות של בני הזוג. לטעמה של המשיבה, אין בטענת האכיפה הברנית ממש, שכן לא התקיימה בין המערער לבין המתלוונת מערכת הדדיות של פגיאות פיזיות, המצדיקה את העמדתה לדין. בנוגע למחדלי החקירה שנקבע כי התקיימו בתקיק, בגין המערער אף זוכה לעבירות המין וUMBIROT האויומים, המשיבה מצינית כי בכל הנוגע לעבירות התקיפה בהן הורשע, הללו לא הגיעו בהגנתו.

דין והכרעה

5. כלל הוא כי אין זו דרך של ערכאת ערעור להטעב במקרים של עובדה ומהימנות, שכן רק הערכה הדינית מתרשתם באופן ישיר ובلتיא אמצעי מהעדים ומחומר הראיות (ע"פ 7222/19 אלגרגאין' מדינתיישראל, פסקה 24 (10.10.2021)). כלל אי ההטעבות יפה גם לעבירות אלימות במשפטה, המתבצעות לעיתים קרובות בدلת אמות התא המשפחתי, ללא עדים נוספים מלבד מבצע העבירה והקורבן. בנסיבות אלה, ההתרשות הבלתי באמצעות מאותות האמת הנגליים בבית המשפט בעת מתן העדות יוצרת יתרון מובנה לערכאה הדינית (ע"פ 1275/09 פלוני' מדינתיישראל, פסקה 32 (1.9.2009)). בעניינו, בחינה זהירה של התשתיות הראייתית אשר ביססה את הרשות המערער בדעת רוב מעלת כי לא מתקיימים החריגים לכל אי ההטעבות (ראו ע"פ 8146/09 אבשלום'ן מדינתיישראל, פסקה 19 (8.9.2011)).

דעת הרוב מבוססת הן על התרשומות ממהימנות העדים, בראשם המתלוונת והמערער, והן על חיזוקים שנמצאו לגורת המתלוונת – צלומיים המתעדים את החבלות על גופה והודאת המערער עצמו, אשר אישר במשטרה כי התמונות שהוצגו בפניו מתעדות חבלות על גופה וכי הוא זה שגרם להן. כך, בנוגע לאירוע הסטירה, כאשר חוקרת המשטרה עימתה את המערער עם צלום של סימן על פni המתלוונת, המערער הודה כי סטר לה, ברם הוסיף כי היא סטרה לו קודם לכן. בעניין אירוע שבירת האצבע, המערער מסר מספר גרסאות. תחילת טען כי המתלוונת נפלה והוא לא יודע באילו נסיבות. לאחר מכן אמר כי אולי היא החליה והוסיף כי המתלוונת אמרה לו שהיא החליה. בהמשך הודה כי שבר את אצבעה בטעות, כאשר המתלוונת ניסתה לסתור לו והוא תפס את ידה. המערער קשר את עצמו גם לאירוע החבלה ברגל. למראה צלום המתעד המטומה על רגלה של המתלוונת, הבהיר כי החבלה נוצרה כמתוצאה מאירוע, אך הודה כי יכול להיות שנגרמה מדחיפה. באופן דומה, אישר המערער בחקירותו כי החבלה הייתה לאירוע הדחיפה אכן נגרמה כתוצאה מדחיפת המתלוונת. פניה של המתלוונת אמונה אין מופיעות בתמונות, אולם המערער לא העלה בחקירותיו כל טענה בעניין זה, אלא הודה בجرائم החבלות ובכך קשר את עצמו לאירוע התקיפה בהם הורשע. המערער ניסה להפחית מחומרת האלים בה נקט כלפי המתלוונת, בטענה כי אף הדף אותה כתגובה לתקיפות מצדיה. ברם, אין זה סביר שהדיפה קלה תותיר סימני המטומה בורורים בנקודות ספציפיות בגוף. לפיכך, אין עילה משפטית להתערב בקביעת דעת הרוב לפיה החבלות שתועדו על גופ המתלוונת מתישבות יותר עם גרסתה מאשר עם גרסתו.

6. ביטשפטקמןאנטדעטולמחדליהחקירעהליהםצחיבעםערערוהואפזוכהמחלקמהאישומיסויוחסולו, כאשרנקבע כי נגרמה פגיעה פוטנציאלית בהgentoo. ברם, לנוכח התשתית הראיתית לבינה הורשע המערער, המחדלים עליהם הצביעו אינם מבאים לזכיו בכל הנוגע לעבירות האלים בהן הורשע. הטעם לכך הוא כי למחדלים אלה אין זיקה לעבירות בהן הורשע.

7. אשר לטענה בדבר אכיפה ברנית, אין להתערב בקביעת דעת הרוב, לפיה לא הוכח כי ההבחנה בין המערער למתלוונת במועד ההחלטה להגיש כתוב אישום רק נגד המערער שהוא אכיפה ברנית. התשתית הראיתית שהונחה לפני הבדיקה הgesht כתוב אישום נגד המערער בלבד, נגדו עמדו תלונות על אלימות מתמשכת הכוללת חבלות, איוםים באמצעות אקח ושורת עבירות מין. דעת הרוב קבעה כי הדינמיקה ה頓וקפנית בין בני הזוג לא הייתה הדדית, שכן המערער היה מסלים את החיכוכים ביניהם עד כדי גרימת חבלות של ממש למלוונת, כשבסוף הוא אף סילק אותה ובנותיה הפעוטות בביטחון מביתם. זאת, כשהוא יודע שהמתלוונת לבדה בארץ זרה ואין לה למי לפנות ולאן לлечת.

סוף דבר

8. ניכרת הזירות בה נקטה דעת הרוב. סיפורו המעשה נבחן על כל חלקיו, לגופו. כך, זוכה המערער מעבירות מין, איוםים ותקיפה והורשע באربع עבירות תקיפה בלבד, אשר אלו ורק אלו הוכחו מעבר לכל ספק סביר. דעת הרוב הסתמכה על התרשומות החיובית מהמתלוונת, על הגרסאות השונות שמסר המערער, שפגעו באמינותו ועל ראיות חזקות מכוח החומר והמסמכים שהוגשו. ניכר כי דעת הרוב נכנסת לעובי הקורה והתייחסה למכלול הנסיבות של היחסים בין בני הזוג. אך, דעת המיעוט התרשמה באופן אחר, אך אין נימוק משפטי שמצדיק התערבות בדעת הרוב, המונומקט היטב. לפיכך, אציג לחברך לדחות את הערעור ולהוtier את הכרעת הדיון על כנה.

המשנה לנשיאה

השופט ג' קרא:

אני מסכימים.

שפט

השופט ד' מינץ:

אני מסכימים.

שפט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דין של המשנה לנשיאה נ' הנDEL.

ניתן היום, י"ט באדר א התשפ"ב (20.2.2022).

שפט

שפט

המשנה לנשיאה